

SIRA BREIDT HAAR NETWERK UIT

Dakar, 1 januari 2015.

Beste vinder,

Wij kennen elkaar niet. Toch heb je nu een brief van mij in handen. Maar lees gerust verder: hij is voor jou bedoeld. Ik stel me voor dat je de fles zag glinsteren tijdens een lange strandwandeling. Je pakte haar op, trok de kurk eruit en rook gember – het belangrijkste ingrediënt van mijn favoriete frisdrank. Ik heet trouwens Sira, aangenaam! Ik pen deze zinnen neer om met jou het plezier van lezen en schrijven te delen.

Dankzij een project van de Europese Unie heb ik dat kunstje op mijn tiende onder de knie gekregen. In het begin ging het langzaam. De eerste letter die ik leerde, was de beginletter van mijn naam. Hij leek op een vishaakje. Ik hapte toe en sindsdien schrijf ik aan een stuk door. Mijn letters vormen woorden en mijn woorden groeien uit tot teksten, die ik als netten uitgooi in de wereld. Ik schrijf liedjes, ik krijt gedichten op straat en 's avonds schrijf ik nog met mijn vinger in het zand. Ik besta!

Vanavond zal ik mijn vader, die visser is, vragen om dit bericht morgen te 'posten'. Het liefst zou ik het zelf doen, maar pa duldt geen vrouwen aan boord. Vroeger kreeg hij hulp van zijn broer Mamadou. Naarmate buitenlandse vissers steeds dichter voor onze kust kwamen, moesten de mannen van mijn dorp zich verder op zee wagen, terwijl de vangst steeds kleiner werd.

Tien jaar geleden is Mamadou niet meer teruggekomen – met twintig anderen is hij doorgevaren naar de Canarische Eilanden. Nu woont hij in Nederland. Soms stuurt Mamadou ons een brief over het leven in Europa, die ik dan voorlees. Hij beweert dat de gezinnen er veel kleiner zijn en dat Europeanen wandelingen maken met hun hond aan een lijn.

Vijf jaar geleden was ik de eerste vrouw in mijn familie die kon lezen. Indertijd vonden mijn ouders het maar niks voor een meisje. Maar ondertussen hebben ook mijn jongere zussen de smaak te pakken. Aissatou blijkt een heus rekenwonder en wil accountant worden. En Fatou droomt ervan op een dag als oogarts aan de slag te gaan. Vorige week betrapte ik zelfs mijn moeder met een schoolboek op schoot – blijkbaar werkt ons enthousiasme aanstekelijk!

Wat ik zelf wil worden? Schrijfster, advocaat of president... Wie zal het zeggen?

Voor nu stuur ik deze fles erop uit om mijn woorden nog verder te dragen. Hopelijk spoelt zij aan ergens ver hiervandaan, ongehinderd door grenzen. Zin om mij terug te schrijven? Als het niet vergeeld is, vind je mijn adres op de achterkant van dit papier.

Hartelijke groeten,

Sira